

Θέατρο

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗΝ

ΔΗΩ ΚΑΓΓΕΛΑΡΗ

Αναβάπτιση...

«ΠΡΟΣ ΑΡΚΤΟΝ» σήμερα... Θεσσαλονίκη — Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης»... Πριν λίγους μήνες η εξαιρετική έκδοση-αφιέρωμα στα έντεκα χρόνια του θιάσου, μας θύμισε την πορεία αυτών των «ταμένων» της συμπρωτεύουσας που ξεκίνησε το 1979 με πτυχιούχους των δύο τελευταίων ετών της «Δραματικής Σχολής του Κρατικού» και τον τότε διευθυντή της Νικηφόρο Παπανδρέου (ο «συντονιστής του παιχνιδιού»).

Δύο παραστάσεις-εγχειρήματα και μάλιστα σε εναλλασσόμενο ρεπερτόριο αποτελούν τη φετινή προσφορά της Πειραματικής Σκηνης: μια σύνθεση από έξι τραγωδίες του Ευριπίδη, υπό τον τίτλο «Το τέλος των Ατρείδων» και Σαιξπηρ, το «Ονειρο καλοκαιρινής νύχτας» για μικρούς και μεγάλους. (Τελευταία, οι «Ατρείδες» έδωσαν τη σκυτάλη στον «Πειρασμό» του Ξενοπούλου).

Από την «Ιφιγένεια εν Αυλίδι», στην «Εκάβη», στις «Τρωάδες», στην «Ηλέκτρα», στον «Ορέστη» και στην «Ιφιγένεια εν Ταυροις». Ο Νίκος Χουρμουζιάδης αντλεί από τις ανωτέρω τραγωδίες του Ευριπίδη τους στίχους εκείνους που αποδίδουν την ανέλιξη του μύθου των Ατρείδων, τους μεταφράζει και τους συνδέει απλώς με ορισμένες φράσεις. Συγχρόνως επιδιώκει να διατηρήσει στοιχεία από τη μορφή των πρωτοτύπων: «και το θέαμα που υποβάλλεται από το σενάριο μου είναι αντίστοιχα «μεικτό», όπως οι παραστάσεις της τραγωδίας, αφού συγκροτείται από την εναλλαγή καθαρά διαλογικών κομματιών και ασμάτων, συνδυάζει ατομική και ομαδική έκφραση, χρησιμοποιεί μουσική ως σχόλιο ή επένδυση και όρχηση ως απεικόνιση του λόγου, ενσωματώνει, τέλος, εικόνες τελετουργίας, για να υπογραμμίσει δραματικές κορυφώσεις»...

Παράσταση πληθωρική, με μουσική (Κώστας Βόμβολος) που εκτελείται από μουσικούς στ' αριστερά της σκηνης, αλλά και τους ηθοποιούς, με παίξιμο που στηρίζεται

στην κίνηση (ξεχωρίζει η λιτή και άμεση Ιφιγένεια της Εφης Σταμούλη και η εκφραστικότερη Ηλέκτρα της Μαρίας Μπενάκη), μ' ένα εντυπωσιακό, σημαίνον σκηνικό (Απόστολος Βέττας) που αποτελείται εκτός των άλλων από «θανματοργά» πανιά, κατάρτια, τοιχογραφίες αρχαϊκές αλλά και διαφάνεια Ντε Κίρικο στη σκηνή του Λουτρου. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν επίσης ορισμένα κοστούμια του Α. Βέττα (το «ξύλινο» του Μενέλαου).

Ο νυφιάτικος στολισμός της Ιφιγένειας και πολλές στιγμές του Χορού δίνουν στην παράσταση μια σπάνια δύναμη. Μεγαλύτερη αφαιρετικότητα στο σκηνικό, αποβολή των σημείων που εικονογραφούν απλώς το κείμενο και περισσότερο βάρος στο παίξιμο των ανδρικών ρόλων, θα έκανε ακόμη πιο αποτελεσματική αυτή την τολμηρή και φιλόδοξη παραγωγή της Πειραματικής Σκηνης της «Τέχνης».

«Ονειρο Καλοκαιρινής Νύχτας» του Σαιξπηρ Πειραματική Σκηνή Τέχνης

ΜΕ ΤΟ ΣΑΙΞΠΗΡΙΚΟ «Ονειρο Καλοκαιρινής Νύχτας» η Πειραματική Σκηνή πήρε το βάπτισμα του πυρός. Τώρα επανέρχεται στο ίδιο έργο, σε νέα σκηνοθεσία αλλά με ορι-

«Το τέλος των Ατρείδων» μια σκηνική σύνθεση από έξι τραγωδίες του Ευριπίδη Από την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης - Θεσσαλονίκη»

σμένες ηθελημένες αναφορές σ' εκείνη την πρώτη παράσταση, «φόρος τιμής σ' ένα χαμένο φίλο», του σκηνοθέτη της Κόλιν Χάρις, που δεν ζει πια και «κάτι σαν κλείσιμο του ματιού σ' εκείνους τους θεατές που μας παρακολουθούν φανατικά από τα πρώτα μας βήματα».

Με το τωρινό «Ονειρο», εξάλλου, επαναλαμβάνεται η ίδια παιδαγωγική πρόταση που είχε υποβληθεί το 1980 με την «Οδύσεια»: παραστάσεις κλασικών έργων που απευθύνονται εξίσου σε κοινό ενηλίκων και ανηλίκων. Για το σκοπό αυτό κρίθηκε σκόπιμο να περιοριστεί η διάρκεια του θεάματος. Ο Νικηφόρος Παπανδρέου, που υπογράφει τη διασκευή και τη σκηνοθεσία, παρενέβη διακριτικά στο κείμενο μειώνοντας το μήκος των μονολόγων, ενώ συγχρόνως «απάλυνε» τη μετάφραση του Βασιλή Ρώτα από κάποιους ακραίους δημοτικισμούς.

Η παράσταση που έστησε είναι όλο δροσιά, ποιήση και σβελλάδα, όπως ταιριάζει σ' αυτή την κωμωδία που ξεχυλίζει από έρωτα, νιότη και θεατρικότητα. Μια παράσταση που πατάει γερά στο σανίδι και δεν βαραινεί λεπτό από τη... θεωρητική προέλευση του καθηγητή - σκηνοθέτη της...

Τα μαβιά και πράσινα χρώματα του σκηνικού (Ρίτσαρντ Αντονι), ένα μισοφέγγαρο, μια τσουλήθρα κι αυτά τα υφάσματα που γίνονται σπηλιά, παλάτι ή δάσος και μυσούν μεγάλους και μικρούς

Εφη Σταμούλη - Μένη Κυριακόγλου στο «Ονειρο Καλοκαιρινής Νύχτας».

στις θεατρικές συμβάσεις — και των φωτισμών (Στράτος Κουτράκης), δημιουργούν ατμόσφαιρα ονειρική.

Στους ρόλους των Ευγενών, των αφοπλιστικών Μαστόρων (Χρ. Αρνομάλλης, Γ. Λουκανίκας, Μ. Κυριακόγλου, Γ. Καισαρίδης, Ελ. Δημοπούλου) και των Ξωτικών όλοι οι ηθοποιοί παίζουν με εκφραστικότητα αλλά και

κριτική διάθεση, με κωμικό ένστικτο και ωραία κίνηση, απολαμβάνοντας κάθε στιγμή το παιχνίδι.

Και οι μικροί θεατές — από ένα κοντινό χωριό είχαν έρθει εκείνο το πρωινό της Κυριακής — απαντούν με απόλυτο ενδιαφέρον και πηγαίο γέλιο, εκδηλώσεις που μόνον τα παιδιά γνωρίζουν πραγματικά το μυστικό τους...

* Την Γιάννα Νικολοπούλου, τη νεαρή και καλή ηθοποιό του ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας αδικησε ο περίφημος «δαίμων» στο προηγούμενο σημείωμα, αποδίδοντας την ερμηνεία της σε συνάδελφό της.

Επανορθώνουμε: «... αισθησιακή και ερωτική Αφροδίτη είναι η Αντζελα της Γιάννας Νικολοπούλου...».